

Sygn. akt: II K 274/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Lemanowicz - Pawlak

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Pietrzak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód Magdaleny Wójcikiewicz-Syczyło

po rozpoznaniu w dniach 1.10.2014r., 9.02.2015r., 19.06.2015r., 3.02.2016r., 4.04.2016r.

sprawy:

M. P. (1) z domu P. c. W. i K. z domu R.

ur. (...) w L.

oskarżonej o to, że:

w okresie od 26 listopada 2012 roku do 01 marca 2013 roku w T. przy ul. (...), przywłaszczyła powierzone jej wcześniej mienie w postaci: pieca gazowego m-ki V., biurka koloru szarego, kompletu wypoczynkowego składającego się z 3 sof skórzanych, lodówki m-ki (...), telewizora m-ki P. wraz z odtwarzaczem (...), teleskopu domowego na stojaku, laptopa m-ki A., łóżka dębowego wraz ze stolikami nocnymi i koszem na pościel, 280 szt. monet kolekcjonerskich o nominale 2zł w kolorze złotym, 20 szt. monet o nominale pół dolara wykonane ze srebra, 3 złote monety o próbie 999, kolekcji długopisów M. oraz 5 kurtek skórzanych, czym spowodowała starty w wysokości 35 000 zł na szkodę T. S. (1),

tj. czyn z art. 284 § 2 kk

ORZEKA:

I/ przyjmując, iż oskarżona M. P. (1) dopuściła się czynu polegającego na tym, że w okresie od 26 listopada 2012 roku do 01 marca 2013 roku w T. przy ul. (...), przywłaszczyła powierzone jej wcześniej mienie w postaci: pieca gazowego m-ki V., biurka, kompletu wypoczynkowego składającego się z 3 sof skórzanych, lodówki m-ki (...), teleskopu domowego na stojaku, laptopa m-ki A., łóżka dębowego wraz ze stolikami nocnymi i koszem na pościel, 280 szt. monet kolekcjonerskich o nominale 2zł w kolorze złotym, 20 szt. monet o nominale pół dolara wykonane ze srebra, 3 złotych monet o próbie 999, kolekcji długopisów w postaci jednego długopisu M. , dwóch długopisów marki P. i dwóch długopisów wykonanych z drzewa różanego oraz 5 kurtek skórzanych, czym spowodowała starty w wysokości 34 500 zł na szkodę T. S. (1), tj. dopuściła się występku z art. 284§2kk, na podstawie art. 66§1 i 2kk i art. 67§1kk warunkowo umarza postępowanie karne na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

2/ na podstawie art. 67§3kk zobowiązuje oskarżoną M. P. (1) do naprawienia części szkody poprzez uiszczenie na rzecz T. S. (1) kwoty 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych w terminie 1 (jednego) roku od uprawomocnienia się wyroku;

3/ zwalnia oskarżoną z kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa;

4/ zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. S. (1) kwotę (...) (jeden tysiąc osiemset czterdzieści dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

K 274/14

UZASADNIENIE

M. P. (1) i T. S. (1) pozostawali w nieformalnym związku od 1991 roku. Mężczyzna od lat 80-tych wyjeżdżał do (...). W czasie trwania związku z oskarżoną również mieszkał w N., a do Polski przyjeżdżał jedynie kilka razy do roku.

M. P. (1) we wrześniu 1997 roku nabyła spadek po swojej babci. W skład majątku spadkowego wchodziło spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu o powierzchni 35,7 m² położonego przy ul. (...) w T..

(dowód : postanowienie SR w Toruniu XI Wydział Cywilny, sygn. akt I Ns 1143/96; k.77

przydział lokalu mieszkalnego; k. 78)

T. S. (1) w 1999 roku stał się właścicielem lokalu nr (...) znajdującego się w T. przy ul. (...). Lokal ten znajdował się na II piętrze budynku i składał się z dwóch pokoi, kuchni, łazienki i przedpokoju o łącznej powierzchni 35,61 m². T. S. (1) zapłacił za lokal kwotę 75.000 zł w trzech ratach po 25.000 zł każda.

(dowód : akt notarialny Rep. A nr (...); k. 669-672)

W drodze aktu notarialnego z dnia 23 marca 2000 roku T. S. (1) udzielił M. P. (1) pełnomocnictwa do sprawowania zwykłego zarządu całym jego majątkiem, w tym do zawierania umów najmu i dzierżawy z czynszem, na warunkach i na rzecz osób, według uznania pełnomocnika, w tym na rzecz samego pełnomocnika oraz do odbioru i kwitowania czynszu, do rozwiązywania i zmieniania tych umów, do składania oświadczeń od odstąpieniu od tychże umów oraz występowania w imieniu mocodawcy we wszystkich sprawach przed wszystkimi urzędami i instytucjami, w tym ambasadami i konsulatami, a także osobami fizycznymi i prawnymi, w tym bankami i spółdzielniami oraz do odbioru dokumentów, korespondencji, przesyłek i pieniędzy od osób fizycznych i prawnych lub instytucji bądź urzędów, w tym poczty, a w związku z tym do składania wszelkich oświadczeń i wniosków przed wszystkimi urzędami, instytucjami, ambasadami, konsulatami i osobami fizycznymi i prawnym w sprawach z wykonaniem tego pełnomocnictwa związanych.

(dowód : akt notarialny (...); k. 84-85)

Na mocy uchwały (...) z dnia 19 maja 2003 roku T. S. (1) otrzymał zgodę na adaptację części strychu o powierzchni ok. 99,5 m² celem poszerzenia lokalu.

(dowód : uchwała (...); k. 634-635)

M. P. (1) i T. S. (1) w tym samym roku zamieszkali razem, przy czym mężczyzna nadal wyjeżdżał do N..

(dowód : zeznania oskarżyciela posiłkowego T. S. (1); k. 461v-462v)

Na mocy aktu notarialnego z dnia 6 grudnia 2001 roku M. P. (1) sprzedała odziedziczone po babci mieszkanie, za kwotę 47.500 zł.

(dowód : akt notarialny Rep. A (...); k. 81-83v)

Matka oskarżonej – K. P. była właścicielką spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu nr (...) o powierzchni 60,60 m² położonego przy ul. (...) w T.. W dniu 10 kwietnia 2004 roku sprzedała je za kwotę 72.000 zł.

(dowód : akt notarialny rep.A nr (...); k. 86-88v)

Wówczas K. P. wraz z drugą córką – P. W. zajęła mieszkanie znajdujące się na II piętrze przy ul. (...).

M. P. (1) zamieszkała na poddaszu. Nie pracowała zawodowo i przez 2- 3 lata zajmowała się wyłącznie adaptacją mieszkania na strychu.

(dowód : wyjaśnienia oskarżonej M. P. (1); k. 440v-441v)

T. S. (1) przekazywał M. P. (1) pieniądze, które miały pokryć w pierwszej kolejności wydatki związane z remontem poddasza, a następnie z jego wyposażeniem. M. P. część z tych środków przeznaczała na swoje utrzymanie.

(dowód : wyjaśnienia oskarżonej M. P. (1); k. 440v-441v)

zeznania oskarżyciela posiłkowego T. S. (1); k. 461v-462v)

W latach 2007-2009 przekazał jej kwotę ponad 11.000 dolarów.

(dowód : wyciągi bankowe; k. 509-593)

T. S. (1) nie wyposażał mieszkania znajdującego się na II piętrze. Natomiast w mieszkaniu na poddaszu, składającym się z pokoju z aneksem kuchennym, łazienki, sypialni i pomieszczenia gospodarczego przeprowadzono gruntowny remont w trakcie, którego dokonano m.in. montażu okien i podłóg.

Poza tym T. S. (1) kompletnie wyposażył łazienkę. Nadto z przesłanych przez niego środków M. P. zakupiła dębowe łóżko i szafy wykonane przez stolarza, a także używane biurko i komplet trzech sof skórzanych. Oprócz tego T. S. (1) zakupił lodówkę, telewizor wraz odtwarzaczem. Nadto z (...) przywiózł laptop marki A. oraz ubrania. Mężczyzna posiadał kolekcję monet w tym srebrnych i złotych, a także kolekcję długopisów. Mieszkanie było ogrzewane piecem gazowym, który został zakupiony ze środków T. S. (1) w lipcu 2004 roku.

(dowód : zeznania oskarżyciela posiłkowego T. S. (1); k. 461v-462v)

M. P. przesłała T. S. (1) rozliczenie z wyszczególnieniem konkretnych wydatków poczynionych w związku z remontem, a także zakupami mebli, sprzętów oraz opłaceniem fachowców i uregulowaniem opłat eksploatacyjnych.

(dowód: rozliczenie wydatków; k. 608)

M. P. (1) i T. S. (1) w 2009 roku zakończyli swój związek. Mężczyzna wówczas cofnął pełnomocnictwo udzielone swej byłej partnerce.

Pozwem z dnia 26 października 2010 roku M. P. (1) i K. P. wystąpiły przeciwko T. S. (1) o zapłatę kwoty odpowiednio – na rzecz oskarżonej 150.000 zł, natomiast na rzecz jej matki 210.000 zł.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu Wydział I Cywilny z dnia 25 stycznia 2012 roku, sygn. akt I C 241/11, oddalono powództwo M. P. (1) i K. P. przeciwko T. S. (1).

(dowód : pozew o zapłatę, k. 64-65)

wyrok SR w Toruniu z dnia 25 stycznia 2012 r., sygn. akt I C 241/11; k. 284)

Komisariat Policji T.- Ś. prowadził od lutego 2012 roku dochodzenie w sprawie doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 45.000 zł na szkodę M. P. (1) oraz w kwocie 70.000 zł na szkodę K. P., tj. o czyny z art. 286 § 1 kk. Dnia 28 kwietnia 2012 roku na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 umorzono dochodzenie w powyższej sprawie, wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

(dowód : kserokopia akt (...), k. 10-32)

W dniu 25 października 2012 roku M. P. (1) zgłosiła zawiadomienie, iż z piwnicy budynku znajdującego się przy ul. (...), przynależnej do mieszkania numer (...), skradziono telewizor, rower i lodówkę turystyczną. Dnia 7 grudnia 2012 roku umorzono dochodzenie z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa i wpisano sprawę do rejestru przestępstw.

(dowód : akta Komisariatu Policji T. – Ś. (...))

Dnia 25 lutego 2013 roku M. P. (1) podpisała protokół zdawczo-odbiorczy lokalu mieszkalnego znajdującego się na poddaszu budynku mieszkalnego położonego przy ul. (...). Z powyższego protokołu wynikało, iż ogólny stan lokalu określono jako dobry. W skład jego wyposażenia wchodziły: w salonie z aneksem kuchennym kanapa i aneks kuchenny bez mebli i sprzętu agd, w sypialni szafa wnekowa zabudowana, z kolei w łazience wanna, zabudowany prysznic, wc kompakt, bidet, lustro, 2 umywalki, szafka na przybory oraz zdemontowany grzejnik (drabinka). Nadto przekazano również 3 klucze do mieszkania, a w pomieszczeniu gospodarczym zdemontowano piec gazowy. M. P. zobowiązała się przekazać klucze do korytarza do dnia 4 marca 2013 roku.

(dowód : protokół zdawczo-odbiorczy; k. 5)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 22 marca 2013 roku wydanym w sprawie I C 207/10 Sąd nakazał M. P. (1) i K. P. opuszczenie i opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w T. przy ul. (...) i wydanie go T. S. (1). Jednocześnie zasądzone od M. P. (1) i K. P. solidarnie na rzecz T. S. (1) kwotę 2.769 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty. Kwota ta stanowi wartość czynszu, którą T. S. (1) mógłby otrzymać za lokal o powierzchni 53 m² położony na II piętrze.

(dowód : wyrok SR w Toruniu z dnia 22.03.2013 r., sygn. akt I C 207/10; k. 640-641)

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy wydanym w sprawie VIII Ca269/13 zmieniono powyższy wyrok w ten sposób, że w miejsce kwoty 2.769 zł zasądzone od M. P. (1) oraz K. P. kwotę 11.986,35 zł. Na sumę tę składają się oprócz odszkodowania za korzystanie z lokalu opłaty eksploatacyjne za przedmiotowy okres.

(dowód : wyrok SO w Toruniu z dnia 20.06.2013 r., sygn. akt VIII Ca 269/13; k. 648-649)

W marcu 2013 roku M. P. (1) opuściła mieszkanie T. S. (1) znajdujące się na poddaszu.

(dowód : zeznania oskarżyciela posiłkowego T. S. (1); k. 1-3

wyjaśnienia oskarżonej M. P. (1); k. 37-38v)

Dnia 30 lipca 2014 roku T. S. (1) wystąpił o zasądzenie od Gminy M. T. na jego rzecz kwoty 16.098,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu niedostarczenia lokalu socjalnego osobom oskarżonej i jej matce. Dnia 11 maja 2015 roku zawarto w powyższej sprawie ugodę na mocy której Gmina M. T. zobowiązała się do zapłaty na rzecz powoda T. S. (1) kwoty 15.000 zł.

(dowód : akta SR w Toruniu, sygn. I C 1566/14 k. 109)

M. P. (1) nie była karana sędownie.

(dowód : karta karna; k. 452)

M. P. (1) została oskarżona o to, że w okresie od 26 listopada 2012 roku do 1 marca 2013 roku w T. przy ul. (...) przywłaszczyła powierzone jej wcześniej mienie w postaci: pieca gazowego m-ki V., biurka koloru szarego, kompletu wypoczynkowego składającego się z trzech sof skórzanych, lodówki m-ki (...), telewizora m-ki P. wraz z odtwarzaczem (...), teleskopu domowego na stojaku, laptopa m-ki A., łóżka dębowego wraz ze stolikami nocnymi i koszem na pościel, 280 szt monet kolekcjonerskich o nominale 2 zł w kolorze złotym, 20 szt monet o nominale pół dolara wykonane ze

srebra, 3 monety złote o próbie 999, kolekcji długopisów (...) oraz 5 kurtek skórzanych, czym spowodowała straty w wysokości 35.000 zł na szkodę T. S. (1), tj. o czyn z art. 284 § 2 kk.

M. P. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i w toku rozprawy głównej złożyła obszernie wyjaśnienia (k. 37-38v, k. 363-364, k. 371-372, k. 440v-441v), w toku których przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Oskarżona potwierdziła, iż przez około 17 lat pozostawała w nieformalnym związku z T. S. (1). Mężczyzna od jakiegoś czasu mieszkał w (...) i przyjeżdżał do Polski jedynie kilka razy do roku. Oskarżona potwierdziła również, iż jej partner za własne pieniądze nabył mieszkanie z możliwością rozdziału na dwa niezależne mieszkania i adaptacją poddasza. Natomiast twierdziła, iż T. S. (1) namówił ją oraz jej matkę, by przeznaczyła pieniądze z zakupu własnych mieszkań na wykonanie prac adaptacyjnych na poddaszu. Środki pochodzące od M. P. (1) miały częściowo pokryć koszt adaptacji poddasza, a częściowo zostać spożytkowane na zakup wyposażenia mieszkań. Kobieta nie zaprzeczyła, iż jej partner przekazywał środki finansowe na remont i wyposażenie mieszkania, jednakże w jej ocenie, bez pieniędzy, które zainwestowały na ten cel ona i jej matka, adaptacja poddasza rozciągnęłaby się w czasie. Oskarżona przyznała, iż w czasie kiedy zajmowała się adaptacją poddasza nie pracowała i miała utrzymywać się z 1.000 zł pobieranych ze środków, które przysyłał jej T. S. W rzeczywistości jednak, według twierdzeń oskarżonej, pozostawała na utrzymaniu swojej matki. Oskarżona szczegółowo odniosła się do zarzutu przywłaszczenia każdego z wymienionych w akcie oskarżenia przedmiotów. Zamontowany w mieszkaniu piec gazowy, łóżko a także sofa i 2 fotele miały zostać zakupione ze środków M. P. (1). Laptop miał być przywieziony jako prezent dla jej siostry, natomiast lodówka miała zostać podarowana w prezencie jej matce. Oskarżona podała, iż w mieszkaniu nigdy nie znajdowało się biurko koloru szarego ani też stoliki i kosz na pościel w sypialni. Jeżeli chodzi o telewizor marki P. to został on zakupiony jako używany, a następnie ukradziony z piwnicy. Natomiast odtwarzacz dvd został uszkodzony przez T. S. (1) i oskarżona go wyrzuciła. Należący do partnera oskarżonej teleskop miał być przywieziony do Polski w częściach i nie działać, a następnie zostać zabrany przez mężczyznę bądź ukradziony z piwnicy. Oskarżona posiadała wiedzę, iż T. S. (1) kolekcjonuje monety, przy czym według jej informacji 20 sztuk złotych zabrał do (...), natomiast srebrnych półdolarówek i monet o próbie 999 nie było w mieszkaniu. Oskarżona nie widziała również, by T. S. (1) posiadał 5 skórzanych kurtek ani kolekcję długopisów.

Według relacji oskarżonej w 2008 roku podjęła ona pracę i wówczas w jej związku z T. S. (1) nastąpił kryzys. Mężczyzna miał grozić, że „załatwi” oskarżoną i K. P.. Obie przeniosły się wówczas do mieszkania znajdującego się na II piętrze. T. S. wówczas cofnął udzielone jej wcześniej pełnomocnictwo.

W świetle poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych należało uznać wyjaśnienia oskarżonej za wiarygodne jedynie w kwestii pozostawania w związku z T. S. (1) oraz przekazywania przez niego środków finansowych na remont i urządzenie wcześniej zakupionego mieszkania. Aczkolwiek oskarżona dysponowała rachunkami i fakturami za nabycie poszczególnych składników wyposażenia wnętrza, jednakże okoliczność ta nie przesądza jednoznacznie o tym, iż to ona była ich właścicielką, wszakże ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżona przebywając w kraju, dysponując środkami przesłanymi przez T. S. dokonywała nabycia wszelkich elementów wyposażenia wnętrza, nic zatem dziwnego, że to ona dysponowała w/w dokumentacją.

M. P. (1) nie pracowała w okresie adaptacji poddasza zawodowo, pobierała jedynie część pieniędzy ze środków finansowych przesyłanych przez konkubenta. Kierując się zasadami logiki, gdyby w tamtym okresie posiadała środki uzyskane ze sprzedaży mieszkania w pierwszej kolejności spożytkowałyby je na własne potrzeby i koszty utrzymania, podczas, gdy oskarżona twierdziła, iż znajdowała się wówczas w trudnej sytuacji materialnej i korzystała ze wsparcia finansowego swojej matki. Znajdujące się w aktach sprawy zestawienie wydatków (k.608) świadczy o tym, iż kobieta w sposób niezwykle szczegółowy zapisywała wszelkie wydatki poczynione przez nią z pieniędzy, które przesyłał jej partner i rozliczała się z nim nawet z najmniejszych kwot. Nie sposób jest więc uznać, iż oskarżona skrupulatnie odnotowywała wydatkowanie własnych środków i zestawienie to przekazywała swojemu partnerowi, gdyż godzi to w zasady logiki.

P. W. (k. 46-47v, k. 462v) jest siostrą oskarżonej. Świadek nie posiadała wiedzy z czyich środków zostało nabyte mieszkanie położone przy ul. (...), nie potrafiła również określić czy oskarżona przeznaczyła środki pochodzące z odziedziczonego przez nią mieszkania na remont poddasza, ani które z inwestycji dokonywanych w mieszkaniu

pochodziły ze środków T. S. (1). P. W. pomagała siostrze w dokonywaniu zakupów wyposażenia mieszkania, m.in. skórzanego kompletu wypoczynkowego z komisu, jednakże nie miała pewności, czy środki którymi dysponowała oskarżona należały do niej. Jeżeli chodzi o zakupiony przez T. S. (1) laptop, świadek utrzymywała, iż w 2007 roku otrzymała używany model w prezencie urodzinowym.

Zeznania P. W. opierają się w większości jedynie na przypuszczeniach. Świadek potwierdziła, iż oskarżona dokonywała zakupów wyposażenia mieszkania, a adaptacja poddasza stanowiła jej stałe zajęcie, co nie ulega wątpliwości. Laptop, którego brak zgłosił T. S. (1) miał zostać przez niego zakupiony tuż po wprowadzeniu się do mieszkania przy ul. (...), nie zaś według twierdzeń świadka w 2007 roku. Dokonując oceny zeznań tego świadka sąd nie mógł nadto tracić z pola widzenia faktu, iż jest ona blisko spokrewniona z oskarżoną, w związku z tym miała interes w tym, by złożyć zeznania zmierzającej do ekskulpowania jej.

Oskarżyciel posiłkowy **T. S. (1)** (k. 1-3, k. 461v-462v) przyznał, iż po zakończeniu związku z M. P. (1) nie został wpuszczony do należącego do niego mieszkania znajdującego się przy ul. (...). Dopiero po orzeczeniu wobec byłej partnerki nakazu eksmisji z lokalu, na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego dokonanego przez jego pełnomocnika dowiedział się, że na poddaszu brakuje elementów wyposażenia oraz należących do niego rzeczy osobistych. T. S. (1) potwierdził, iż oskarżona zajmowała się wszelkimi kwestiami związanymi z remontem, natomiast on finansował zakup wyposażenia oraz remont mieszkania. W związku z faktem, iż M. P. nie pracowała, pobierała z przesyłanych pieniędzy kwotę 1.000 zł miesięcznie na swoje utrzymanie. Szczegółowo opisane przez niego wyposażenie mieszkania oraz wykonanych prac remontowych stanowią podstawę ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd. T. S. (1) przedłożył na okoliczność finansowania remontów i zakupów mebli oraz sprzętów dowody przelewów. Świadek podał, iż wyposażenie sypialni zostało wykonane według jego wyboru przez stolarza, natomiast biurko oraz komplet wypoczynkowy załatwiła M. P. (1). Na poddaszu znajdował się również piec gazowy, którego zakup sfinansował. Część sprzętów rtv i agd została zakupiona przez T. S. (1) za gotówkę, a część na raty. Świadek podał, iż jednym z pierwszych dokonanych przez niego zakupów był nowy laptop, który przywiózł z (...). Nadto T. S. (1) szczegółowo opisał kolekcję monet oraz długopisów, które posiadał, a także ubrania i pozostałe rzeczy osobiste, w tym ubrania i luneta, które zostawił w mieszkaniu. Świadek nadmienił, iż znajdowała się w nim również srebrna taca o wartości ok. 2.500 zł. (zdjęcie; k. 459-460).

Sąd uznał zeznania T. S. (1) za wiarygodne. Bezsprzecznie mężczyzna jest właścicielem zarówno mieszkania znajdującego się na II piętrze, jak i zaadaptowanego poddasza w kamienicy przy ul. (...) w T.. Nie budzi również wątpliwości potwierdzony przez oskarżoną fakt, iż mężczyzna w trakcie adaptacji poddasza przekazywał jej na ten cel środki pieniężne. Jak wynika z przedłożonych przez niego wyciągów bankowych tylko w latach 2007-2009 łącznie przekazał konkubinie ponad 11.000 dolarów. Dodatkowo jego zeznania uwiarygadnia fakt, iż kobieta sporządzała dokładne zestawienie poczynionych przez nią wydatków (k. 608) na podstawie, którego rozliczała się ze swoim partnerem. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka w zakresie umeblowania poddasza oraz wyposażenia mieszkania we wszelkie sprzęty, albowiem twierdzenia te korelują nie tylko z zeznaniami jego brata, ale i P. J., którzy odwiedzali mieszkanie T. S. (1). Sąd uznał, iż brak jest dowodów podważających wiarygodność zeznań świadka, a więc przy odrzuceniu wersji prezentowanej przez M. P. (1), należało uznać je za prawdziwe. Mężczyzna przyjeżdżał kilka razy do Polski i prawdopodobne jest, iż w należącym do niego mieszkaniu znajdowały się jego rzeczy osobiste. Przy czym w momencie, gdy oskarżona opuszczała lokal, ze sporządzonego spisu zdawczo-odbiorczego nie wynika, by rzeczy tego typu się tam znajdowały. Jednocześnie z wyjaśnień M. P. (1) wynika, iż w okresie adaptacji poddasza znajdowała się ona w złej kondycji finansowej i korzystała z pomocy finansowej partnera, dlatego też mało prawdopodobne, by w tamtym okresie pokrywała koszty zakupu wyposażenia czy remontu. Należało więc uznać, iż wszelkie inwestycje zostały zrealizowane ze środków finansowych T. S. (1).

A. S. (k. 42-43v, k. 464) złożył zeznania, które korespondują z zeznaniami T. S. (1). Świadek jest bratem oskarżyciela posiłkowego i potwierdził, iż T. S. (1) przez większość czasu przebywał w (...), natomiast oskarżona otrzymywała od niego środki finansowe, które miała przeznaczać na remont i wyposażenie mieszkania, a także na swoje utrzymanie. Przy czym świadek nie posiadał dokładnej wiedzy na temat uzgodnień między jego bratem a konkubiną. Z własnych obserwacji podał, iż w mieszkaniu znajdował się piec gazowy, skórzany komplet wypoczynkowy, natomiast sypialnia

była wyposażona w drewniane łóżko i szafę oraz stolik, nadto w mieszkaniu znajdowało się stylowe biurko oraz laptop. A. S. zakupił dla brata na raty lodówkę oraz telewizor, przy czym oskarżona miała spłacać je z pieniędzy konkubenta, czego nie robiła. Poza tym świadek potwierdził, iż jego brat kolekcjonował monety, a nadto, że posiadał przywieziony z(...) teleskop.

Sąd uznał zeznania świadka za generalnie wiarygodne, albowiem są one spójne z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd oraz z zeznaniami T. S. (1). Sąd wziął pod uwagę, iż świadek przebywał w mieszkaniu brata i szczegółowo opisał jego wyposażenie.

J. K. (k. 595, k. 210-210v akt I C 241/11) wykonywał usługę wykończenia mieszkania na poddaszu w 2000 lub 2001 roku. Zlecenie otrzymał od T. S. (1), natomiast rachunki były częściowo również płacone przez oskarżoną. Świadek nie posiadał jednak wiedzy kto finansował remont oraz co wchodziło w skład wyposażenia mieszkania.

Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne, jednakże należało wziąć pod uwagę, iż nie posiadał on informacji dotyczących istotnych kwestii będących przedmiotem postępowania. Bezsprzeczny jest fakt, iż oskarżona w czasie nieobecności swojego konkubenta dopilnowywała prac remontowych, a zeznania świadka w tym zakresie jedynie tę okoliczność potwierdzają.

P. J. (k. 534v, k. 210v akt I C 241/11) oraz **T. J.** (k. 534v-535, k. 255v akt I C 241/11) są dawnymi znajomymi oskarżonej i jej partnera. **T. J.** posiada jedynie wiedzę, iż oskarżona i T. S. zamieszkali przy ul. (...), jednakże nie ma informacji, kto sfinansował zakup mieszkania, ani nie przedstawił żadnych szczegółów dotyczących zakupu wyposażenia lokalu. Z kolei **P. J.** kilkakrotnie odwiedził mieszkanie należące do T. S. (1), potwierdził, iż znajdowały się w nim łóżko, biurko, skórzane fotele i kanapa, stół, a także telewizor i laptop oraz kompletnie wyposażona łazienka. Świadek nie posiada jednak wiedzy czy zakup wyposażenia mieszkania został sfinansowany ze środków T. S. (1).

Sąd uznał więc, iż zeznania P. J. w żaden sposób nie przyczyniły się do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Z kolei zeznania T. J. należy obdarzyć przymiotem wiarygodności, przy zastrzeżeniu, iż dotyczą one wyłącznie kwestii wyposażenia mieszkania.

Nadto Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności w postaci protokołów oraz danych o karalności, aktów notarialnych a także zgromadzonych w aktach faktur oraz pozostałym dowodami zawnioskowanym do ujawnienia w akcie oskarżenia. Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność. Sąd poczynił również ustalenia faktyczne w oparciu o akta spraw cywilnych : I C 1566/14, I C 241/11 oraz akta postępowania przygotowawczego (...). (...)

Sąd zważył, co następuje:

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, iż przywłaszczeniem na mocy art. 284 § 2 k.k. jest tylko bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie powierzoną rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy, przez włączenie jej do swojego majątku i powiększenie w ten sposób swego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do nich uprawnień właścicielskich, bądź też ich przeznaczenie na cel inny niż przekazanie właścicielowi. Strona podmiotowa przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. ma charakter umyślny i kierunkowy. Sprawca zatem musi działać w ściśle określonym celu, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy (mienia). Nie wystarcza, by sprawca godził się na możliwość przywłaszczenia, musi on bowiem tego chcieć i musi to być jego celem. O zachowaniu umyślnym można mówić jedynie wtedy, gdy sprawca obejmował swoją świadomością wszystkie istotne elementy czynu, wszystkie jego podstawowe znamiona, zaś istotnym wyznacznikiem tego, że sprawca obejmuje czyn swój świadomością, a zatem i umyślnością, jest jego zamiar. Przedmiotem sprzeniewierzenia jest tylko rzecz ruchoma, która została powierzona sprawcy w sytuacji, gdy

treść umowy stanowiącej podstawę przekazania rzeczy wskazuje na to, że własność tej rzeczy nie została przeniesiona na sprawcę.

Analizując materiał dowodowy zebrany w toku niniejszej sprawy sąd musiał dokonać porównania wersji przedstawionej przez oskarżoną M. P. (1) oraz wersji przedstawionej przez T. S. (1) i zdecydować, która z nich zasługuje, w świetle pozostałych dowodów, na uwzględnienie. Na tej podstawie sąd uznał, iż należało uznać za wiarygodną wersję T. S. (1).

Po pierwsze dlatego, iż po nabyciu części strychu, którą planował zaadaptować na mieszkalne poddasze, oskarżona była osobą bezrobotną, pozostającą na pełnym utrzymaniu partnera i korzystającą z pomocy swojej matki, dlatego też mało prawdopodobne, by pieniądze otrzymane ze sprzedaży mieszkania przeznaczyła na wyposażenie poddasza, a nie na swoje podstawowe potrzeby. Jak wynika ze znajdującej się w aktach korespondencji mailowej między partnerami (k. 480-482) oskarżona część pieniędzy, które otrzymała od T. S. (1) przeznaczała na własne potrzeby nie mówiąc mu o tym. Dlatego też mało prawdopodobne, by posiadała pieniądze, które mogła przeznaczyć za zakup jakichkolwiek sprzętów bądź mebli.

Po drugie żaden ze świadków przesłuchiowanych w toku sprawy nie potwierdził, iż oskarżona z pewnością dokonywała zakupów do mieszkania jej partnera za własne pieniądze. Siostra M. P. (1) jedynie przypuszczała, iż mogło tak być bądź słyszała to od samej oskarżonej. Kierując się zasadami logiki należało odrzucić w/w wersję, według której M. P. (1) przekazała konkubentowi pieniądze uzyskane ze sprzedaży swojego mieszkania, ten zaś dysponował jej pieniędzmi przekazując je z powrotem z (...) do Polski. Fakt, iż oskarżona w sposób niezwykle szczegółowy rozliczała się ze swoim partnerem wynika z własnoręcznie sporządzonego przez nią zestawienia wydatków. Dlatego też nie sposób było uznać, iż istnieją dowody przemawiające za uznaniem wersji M. P. (1) za wiarygodną.

Przenosząc rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, iż M. P. (1) swoim działaniem wypełniła znamiona zarzucanego jej czynu zabronionego przy czym sąd wyeliminował z opisu czynu fakt przywłaszczenia telewizora, gdyż jak wynikało z ustaleń poczynionych w oparciu o akta sprawy, był on przedmiotem kradzieży.

Na podstawie wcześniej przytoczonych argumentów Sąd uznał, iż rzeczy znajdujące się w zajmowanym przez M. P. (1) mieszkaniu, należącym do T. S., były jego własnością, gdyż zostały zakupione przez oskarżoną za pieniądze T. S. (1) bądź przywiezione przez niego z (...). M. P. (1) działając w sposób umyślny, przed wyprowadzeniem się z mieszkania działała w celu przywłaszczenia rzeczy należących do T. S. (1). Oskarżona bowiem bez wątplenia zdawała sobie sprawę z tego, iż przedmioty, które zabrała z mieszkania wprawdzie były kupowane przez nią, ale za pieniądze jej partnera. Swym zachowaniem oskarżona wyczerpała znamiona występkę z art. 284§2kk.

W każdym przypadku obowiązkiem Sądu stojącego przed wyborem środka reakcji karnej na przestępstwo jest rozważenie, czy sięganie po karę jest konieczne, czy wystarczające będzie zastosowanie warunkowego umorzenia (art. 66 § 1 k.k.). Każdy taki przypadek należy oceniać in concreto. Warunkowe umorzenie postępowania jako środek reakcji karnej stosowane jest zawsze wobec określonego sprawcy. Aby jednak w danej sprawie dopuszczalne było zastosowanie warunkowego umorzenia, sprawca niekarany uprzednio za przestępstwo umyślne musi prezentować taką postawę, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia, by uzasadniały one przekonanie, że mimo warunkowego umorzenia postępowania nie popełni ponownie przestępstwa. Zgodnie z art. 66 § 2 k.k. instytucji warunkowego umorzenia obecnie nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

W ocenie sądu w realiach przedmiotowej sprawy zaistniały przesłanki do zastosowania wobec oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania. M. P. jest osobą niekaraną sądownie, dotychczas wiodła ustabilizowany tryb życia, w związku z tym zdaniem sądu postępowanie karne będzie dla niej na tyle dotkliwym ostrzeżeniem na przyszłość, iż nie popełni ona żadnego nowego przestępstwa. Z drugiej strony sąd nie mógł tracić z pola widzenia faktu, iż szkoda wyrządzona w/w czynem oscylowała w granicach 30.000 zł.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd uznał, iż wystarczające będzie zastosowanie wobec oskarżonej warunkowego umorzenia na okres 3 lat tytułem próby. W ocenie Sądu okres ten spełni cel wychowawczego oddziaływania na sprawcę oraz pozwoli zweryfikować prognozę kryminologiczną.

Kierując się zaś treścią art. 67 § 3 kk Sąd nałożył na oskarżoną obowiązek naprawienia części szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego kwoty 10.000 zł w terminie 1 roku od uprawomocnienia się wyroku. Sąd orzekając zakres w/w obowiązku miał na względzie fakt, iż oskarżona dysponuje najprawdopodobniej w dalszym ciągu częścią składników majątku, będących przedmiotem niniejszego postępowania, ponadto sąd nie mógł tracić z pola widzenia, że wprowadzenie nie partycypowała w kosztach nabycia spornych przedmiotów, tym niemniej podejmowała osobiste starania, co było związane z nakładem czasu i pracy, zmierzające do powiększenia i polepszenia stanu nieruchomości stanowiącej własność oskarżyciela posiłkowego. Sąd określił roczny termin na realizację tego obowiązku mając na względzie możliwości zarobkowe oskarżonej oraz wysokość tego zobowiązania.

Uwzględniając możliwości zarobkowe oskarżonej, jak również fakt, iż priorytetowe znaczenie winien mieć obowiązek naprawienia szkody, w oparciu o art. 624§1kpk sąd zwolnił M. P. z kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 618§1 pkt 11kpk sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 1849 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zgodnie z dyspozycją art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

W tym miejscu należy wskazać, iż wprowadzenie w wyroku sąd zwolnił oskarżoną od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, tym niemniej należy podnieść, iż w judykaturze przyjmuje się, że „stosownie do art. 627 k.p.k. od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Jednocześnie art. 624 § 1 k.p.k. pozwala na zwolnienie oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe, jak również wówczas gdy przemawiają za tym względy słuszności. Trzeba jednak mieć na uwadze, że owo zwolnienie dotyczy tylko i wyłącznie kosztów sądowych, poza zakresem których pozostają uzasadnione wydatki oskarżyciela posiłkowego, w szczególności z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika z wyboru, albowiem wydatki stron nie są ponoszone na rzecz organów prowadzących postępowanie karne, a są własnymi ich kosztami, koniecznymi do realizacji przypadających im funkcji procesowych. Zwolnienie zatem oskarżonego przez sąd od ponoszenia kosztów sądowych nie uwalnia go jednocześnie od konieczności wyrównania oskarżycielowi posiłkowemu poniesionych przez niego uzasadnionych wydatków w sprawie.” (postanowienie SA w Katowicach z z dnia 30 września 2009 r.II AKz 646/09 LEX nr 553825, KZS 2010/1/75.).

Z przytoczonych wyżej względów sąd obciążył oskarżoną w/w kosztami.